

proti goram zadaj. V vrhove se je ujelo jutranje sonce in ta je dobil kraljevo hčer. Mi pa bomo zadovoljni že kar s posnetki...

Potem se je zgodilo. Ne, ne bom opisoval! V gorniški literaturi sem srečal številne primere, ko so avtorji poskušali opisati čarobnost trenutka, ko sonce prestopi mejo obzorja. Poizkušali. Vse je lahko le grobi približek tistega, kar se dejansko zgodi. Na tem področju je jezik še preveč reven, da bi to zmogel. Niti številne prispodobе, ki so jih avtorji skovali kot pripomoček v jeziku, kot na primer »požar rojevajočega se jutra«, »žareča krogla na vzhodu« ali »izbruh vulkana«, ne morejo opisati dejanskega stanja. Sam bom danes preprosto zapisal: zgodil se je sončni vzhod – še en mali čudež.

Kljub zamaknjenosti čutim nekakšno odgovornost, da zabeležim to enkratnost trenutka, ki mi je dana. Borova veja kot senca, v ozadju pa poznojesensko jutranje

sonce. Tla so že pobeljena od prvega snega. Bredemo po škrlatu. Ozrem se proti Velikemu Stogu. Skozi obletele macesnove veje lahko vidim, kako gori v jutranjem soncu. Triglav je nekoliko medel, toda skupaj z Mišelj vrhom in Velikim Stogom sestavlja lestvico odtenkov. V zamaknjenosti pozabim na starega prijatelja: na macesen, ki spominja na velik dežnik na sedlu le streljaj stran. Kmalu je med posnetki skupaj s še nekaj drugimi: Debelega vrha in Ogradov ter s kuliso neba v ozadju v odtenkih svetlomodrega markerja. Nekdo je danes porabil precej barve...

Toda le hip zatem je ta nekdo izklopil reflektorje. Sonce se je povleklo višje in se skirilo za pas oblakov. Krenem naprej. Le še nad Kranjsko kotlino je ostalo zlato jezero. Prijatelja me dohitita. Pod Velikim Stogom precimo mimo macesnov, tam, kjer sva pred leti z Miretom pristopila do Luštne grape. Spustimo se po zmrzlem pobočju proti Planini Jezerce, ker pa nam je vsak meter dragocen, se preko strmega skoka vzpnemo na pobočje Prevalskega Stoga. Trop gamsov nad nami se čudi zgodnjejutranjim prišlekom. Mi pa si ne damo opraviti z njimi. Pot nas vodi pod Škednjovec, kjer občudujemo svojo prvenstveno smer, nato pa zagazimo proti Vrhju Hribaric. Počijemo na nahrbtnikih pod skalnim previsom tik pod vrhom in med obedom opazujemo zajca v kotanji pod seboj. Tod sem ga že večkrat srečal.

V dolino se spustimo preko Dednega polja in Planine pri Jezeru. Macesni žarijo v jesenskih barvah. Ravno kar smo bili še v zimi, zdaj pa smo se vrnili v jesen. Miretu, s katerim hodiva vzporedno, rečem: »Kot vrnitev iz prihodnosti.« Zveni obetajoče, pa vseeno tudi nekoliko otožno. Kot naslov znanstvenofantastičnega filma. Nič zato... Svojevrstna »milost« (če uporabim S. Peckov sinonim za srečno naključje) je živeti v podnebnem pasu, v katerem se izmenjujejo štirje letni časi. Gotovo je to občutil tudi **Vivaldi** – le kako bi sicer ustvaril ciklus violinskih baročnih koncertov, ki gre tako v uho! Tako, kot je bilo srečno naključje tudi današnje jutro. Navkljub temu, da sonce vzide vsakih štiriindvajset ur, je bilo kot presenečenje... Kot nekaj, kar veš, da je, toda ko se tega tudi zaveš, ostrmiš.

Včasih ob prvem večjem snegu pomislim, da se pričinja psihološka vojna prestavljanja lesenih gajb in kartonastih škatel vseh velikosti na parkirišču pred stolpnico. Teža zime... Hkrati pa že vidim tudi nove izzive v zasneženih gorah kot lahkost bivanja v zimskem času. »Pa je teža zares tako grozna in lahkost tako čudovita?« (**M. Kundera**)

»Glede na to, da živimo v svetu, ki se nenehno spreminja, je prepričanje, da lahko ostajamo enaki ali da se vselej izognemo spremembi, nekaj med utvaro in zablodo.« (**S. Peck**) Narava nas prav preko letnih časov uči spreminjanja. Hočeš ali nočeš, moramo se prilagoditi. Vendar Peck hkrati tudi pravi, da nekako vsi živimo v taki ali drugačni utvari – v zdravih utvarah, saj nas podpirajo v prehodnih življenjskih obdobjih in nam dajajo upanje. Tudi na pragu zime...

Kaj torej izbrati? Morda teži IN lahkost...

Planinski cvet

FRANCI TUŠAR

*Tukaj na beli Pristavi
narcise po vetru se majejo v travi.
Tu na tej planji živijo,
ljudem na veselje cvetijo.*

*Narcise obujajo lepe spomine
planincem iz vse domovine,
pa tudi tujcem niso neznane,
zato večno tako naj ostane.*

*Nikomur lahko ni umret;
čeprav to je le cvet,
saj roža najlepše diši,
ko na koreninah svojih stoji.*

*Društvo, ki narcise varuje,
petdeset let že praznuje.
Kdor ne more obvladat' svojih skomin,
odtrga le eno naj si za spomin.*

Podoba

SLAVICA ŠTIRN

*Podlesek
pomladni –
beli –
na planini –
med zaplatami snega;
nedonošenček
med brati
– lila –
odpiraš se
ljubezni topli.*